



1. Uznaje oskarżonego **M. P.** za winnego tego, że w okresie od dnia 02 września 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku w P., Ł., P., S. i innych miejscowościach na terenie P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) i ustaloną osobą, w celu uzasadnienia prawnego przepływów pieniężnych bezgotówkowych w kontaktach handlowych z firmą PHU (...) (...)-(...) P., ul. (...) użył 96 faktur sprzedaży oleju napędowego wystawionych w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez P. P. (1) pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowo - Produkcyjne P. P. (2) Stacja Paliw P. do firmy PHU (...) (...)-(...) P., ul. (...) wystawionych przez osoby upoważnione do ich wystawienia, poświadczających nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. sprzedaży przez (...) Stacja Paliw P. oleju napędowego do PHU (...) pomimo, że transakcje takie nie miały miejsca, przekazując je Z. B., i tak:

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),

- faktura nr (...),







- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)

poświadczając w nich nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. sprzedaży przez (...) Stacja Paliw P. oleju napędowego do PHU (...) pomimo, że transakcje takie nie miały miejsca tj. przestępstwa z art. 271 §1 i 3 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 28.02.2017r. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 14.11.2018r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 271 §3 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierza mu **karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 §2 k.k. wymierza mu karę **300 (trzystu) stawek dziennych grzywny** przyjmując, iż jedna stawka dzienna **wynosi 20 (dwadzieścia) zł.**

2. Na podstawie art. 69 §1 i 2 k.k. i art. 70 §1 pkt 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. P. kary pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona na okres 5 (pięciu) lat próby.**

3. Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 624 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego koszty sądowe w części tj. kwotę 1.500 zł stanowiącą opłatę sądową, w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

sędzia Izabela Dehmel

<b>UZASADNIENIE</b>			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	<b>III K 40/20</b>	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnym czynu, sąd może</p>			

ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
<b>1. USTALENIE FAKTÓW</b>			
<b>1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. P.	<p>W okresie od dnia 02 września 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku w P., Ł., P., S. i innych miejscowościach na terenie P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby, wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) i ustaloną osobą, w celu uzasadnienia prawnego przepływów pieniężnych bezgotówkowych w kontaktach handlowych z firmą PHU (...) (...) - (...) P., ul. (...) użył 96 faktur sprzedaży oleju napędowego wystawionych w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez P. P. (1) pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowo - Produkcyjne (...) Stacja Paliw P. do firmy PHU (...) (...) - (...) P., ul. (...) wystawionych</p>	











- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)
- faktura nr (...)

poświadczając w nich nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, tj. sprzedaży przez (...) Stacja Paliw P. oleju napędowego do PHU (...) pomimo, że transakcje takie nie miały miejsca, czym dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 271 §1 i 3 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 28.02.2017r. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 14.11.2018r. – przy zastosowaniu art. 4 §1 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Od maja 2011 roku R. M. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą Hurtownia (...) z/s w S. zajmowała się wprowadzaniem do obrotu oleju smarowego i ceramicznego jako pełnowartościowego oleju napędowego. Sprzedaż oleju smarowego i ceramicznego jako oleju napędowego legalizowana była w ten sposób, że R. M. nabywała m. in. od Z. B. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą PHU (...) faktury zakupu oleju napędowego, każdorazowo w ilościach odpowiadających ilościom wprowadzonego do obrotu oleju smarowego i ceramicznego, które nie odzwierciedlały żadnych transakcji gospodarczych. Faktury te jako potwierdzające fakt nabycia oleju napędowego potrzebne były do dokonania towarowego rozliczenia wprowadzanego do obrotu oleju smarowego i ceramicznego jako pełnowartościowego paliwa, jak również miały na celu stworzenie prawnego uzasadnienia dla dokonywanych bezgotówkowych operacji finansowych.</p> <p>Jednocześnie Z. B., który w ramach PHU</p>	<p>wyjaśnienia M. P.</p>	<p>k. 669v-370v</p>	

(...) prowadził legalną działalność gospodarczą w zakresie handlu paliwami, jak również wystawiał fikcyjne faktury sprzedaży oleju napędowego na rzecz innych podmiotów potrzebował faktury zakupowe oleju napędowego dokumentujące zakup paliwa w ilościach odpowiadających ilościom paliwa wykazanego na fakturach sprzedażowych, a co miało na celu stworzenie pozorów legalności jego działań. W celu uzyskania fikcyjnych faktur zakupu oleju napędowego Z. B. skontaktował się z P. P. (1) prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowo Produkcyjne (...) Stacja Paliw P., której przedmiotem była hurtowa i detaliczna sprzedaż paliw. Od dnia 11 maja 2011r. P. P. (1) zaczął wystawiać faktury sprzedaży oleju napędowego na rzecz PHU (...), które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych w postaci sprzedaży oleju napędowego.

Rozliczenie pomiędzy P. P. (1) i Z. B. wyglądało w ten sposób, że Z. B. w okresie od 31 maja 2011 roku do dnia 19 października 2012 roku z rachunku nr (...) prowadzonego w (...) przelewał na rachunek

firmowy (...) Stacja Paliw P. o nr (...) środki pieniężne w wysokości odpowiadającej kwocie wskazanej na fikcyjnych fakturach, następnie P. P. (1) dokonywał wypłaty gotówki, którą po potrąceniu swojej prowizji przekazywał osobiście Z. B.. Przekazanie gotówki następowało zawsze w ustalonym miejscu, w połowie drogi pomiędzy miejscem zamieszkania P. P. (1) i Z. B..

Od dnia 04 września 2012 roku P. P. (1) rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności, w związku z czym współpracę ze Z. B. kontynuował jego brat M. P..

W okresie od 07 września 2012 roku M. P. wystawił w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowo Produkcyjnego (...) Stacja Paliw P. 18 faktur VAT sprzedaży oleju napędowego na rzecz PHU (...), (...)-(...) P., które nie odzwierciedlały okoliczności w nich wskazanych tj. sprzedaży oleju napędowego, i tak:

- faktura nr (...) z dnia 07.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 11.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 17.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 19.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
25.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
27.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
02.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
15.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
19.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
2.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
25.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
26.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
30.10.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
12.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
16.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
23.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia  
10.07.2013r.

- faktura nr (...) z dnia  
07.08.2013r.

W tym czasie w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowo Produkcyjnego (...) Stacja Paliw P. 9 faktur VAT sprzedaży oleju napędowego na rzecz PHU (...), (...)-(...) P., które nie odzwierciedlały okoliczności w nich wskazanych tj. sprzedaży



oleju napędowego wystawił również J. P., który był zatrudniony na stacji paliw w charakterze sprzedawcy, i tak:

- faktura nr (...) z dnia 10.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 22.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 28.09.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 09.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 21.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 29.11.2012r.

- faktura nr (...) z dnia 03.12.2012r.,

- faktura nr (...) z dnia 13.12.2012r.,

- faktura nr (...) z dnia 18.12.2012r.,

Faktury wystawione osobiście, jak również faktury wystawione przez J. P., M. P. przekazał Z. B..

W celu zapewnienia przepływów pieniężnych M. P. w dniu 25 października 2012r. otworzył rachunek bankowy o nr (...) w (...) Oddział w C., na który Z. B. dokonywał przelewów stanowiących rzekomą płatność za sprzedany olej napędowy, po czym M. P. wypłacał gotówkę, którą mu zwracał bez potrącania prowizji, która została rozliczona pomiędzy Z.

B., a P. P. (1) po opuszczeniu przez niego jednostki penitencjarnej. Osobą upoważnioną do rachunku był J. P., który w przypadku niemożności dokonania wypłaty przez M. P. wypłacał pieniądze, które następnie przekazywał bratu.

W dniu 19 grudnia 2012 roku P. P. (1) został warunkowo przedterminowo zwolniony z odbywania kary pozbawienia wolności i od tego momentu wspólnie z M. P. kontynuował współpracę ze Z. B. tj. obaj wystawiali, a następnie przekazywali mu fikcyjne faktury sprzedaży wystawione przez Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowo Produkcyjne (...) Stacja Paliw P. na rzecz PHU (...) dokumentujące sprzedaż oleju napędowego, M. P. wypłacał środki znajdujące się na jego rachunku bankowym, a następnie razem z P. P. (1) jechał na spotkania ze Z. B., w trakcie których następowało przekazanie gotówki i rozliczenie. Gotówkę z rachunku bankowego M. P. wypłacał również J. P. i przekazywał ją bratu.

W okresie od dnia 03 stycznia 2013r. P. P. (1) wystawił w imieniu Przedsiębiorstwa Handlowo - Usługowo Produkcyjnego (...) Stacja

Paliw P. 69 faktur VAT sprzedaży oleju napędowego na rzecz PHU (...), (...)-(...) P., które nie odzwierciedlały okoliczności w nich wskazanych tj. sprzedaży oleju napędowego, i tak:

- faktura nr (...) z dnia 03.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 08.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 16.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 28.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 30.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 31.01.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 04.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 08.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 11.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 19.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 22.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 25.02.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 05.03.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 0.03.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 12.03.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 19.03.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 27.03.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 16.04.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 18.04.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 19.04.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 24.04.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 26.04.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 07.05.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 09.05.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 13.05.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 24.05.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 05.06.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 18.06.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 25.06.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 11.07.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 16.07.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 24.07.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 25.07.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 26.07.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 30.07.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 01.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 13.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 20.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 22.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 28.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 30.08.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 03.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 05.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 07.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 10.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 12.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 17.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 20.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 24.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 27.09.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 30.09.2013r.,

- faktura nr (...) z dnia 02.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 03.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 04.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 10.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 17.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 21.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 23.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 25.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 28.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 29.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 30.10.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 07.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 05.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 15.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 20.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 22.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 26.11.2013r.,
- faktura nr (...) z dnia 26.11.2013r.

<p>W okresie od dnia 31 października 2012 roku do dnia 27 listopada 2013 roku Z. B. dokonał na rachunek bankowy nr (...) prowadzony na rzecz M. P. 79 przelewów na łączną kwotę 12.068.200,70 zł. Środki te zostały wypłacone w całości przez M. P. i upoważnionego do rachunku bankowego J. P.. Następnie wypłacona gotówka po potrąceniu ustalonej prowizji przekazywana była przez M. P. i P. P. (1) Z. B..</p>			
<p>wyjaśnienia Z. B.</p>	<p>k. 242-244, 249-250</p>		
<p>faktury wystawione przez PHUP (...) Stacja Paliw P. na rzecz PHU (...)</p>	<p>k. 795, 798, 801, 804, 807, 810, 813, 816, 819, 822, 825, 828, 831, 834, 837, 840, 843, 846, 849, 852, 855, 858 akt głównych oraz załącznik tom VII</p>		
<p>historia rachunku bankowego na płycie CD z hasłem</p>	<p>k. 908, 911, 958,</p>		
<p>pismo (...)</p>	<p>k. 909</p>		
<p>zawiadomienie o wystąpieniu podejrzanych transakcji finansowych</p>	<p>k. 955-957</p>		
<p>dane z Noe-Sad dot. P. P. (1)</p>	<p>k. 1205-1206</p>		
<p>M. P. ma 40 lat, ma wykształcenie zawodowe w zawodzie mechanik pojazdów samochodowych, jest</p>	<p>dane z KRS</p>	<p>k. 1017, 1181A</p>	

żonaty, ma na utrzymaniu jedno dziecko, nie był dotychczas karany.			
<b>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<b>2. OCena DOWÓDÓW</b>			
<b>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia M. P.	Wyjaśnienia wiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony potwierdził:  - fakt wystawiania faktur VAT w imieniu (...) Stacja Paliw P., co znajduje potwierdzenie w załączonych do akt kserokopiach faktur VAT,  - fakt założenia rachunku bankowego, na który wpływały środki od PHU (...), które następnie były wypłacane przez niego lub upoważnionego do	



		<p>rachunku J. P., a następnie przekazywane P. P. (1) lub bezpośrednio Z. B., co znajduje potwierdzenie w zeznaniach Z. B., historii rachunku bankowego prowadzonego dla M. P..</p>
<p>wyjaśnienia Z. B.</p>	<p>Wyjaśnienia w pełni wiarygodne, znajdujące w znacznej części potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego M. P., dokumentach w postaci faktur VAT, historii rachunków bankowych, a w odniesieniu do fikcyjnego charakteru transakcji pomiędzy PHU (...), a Hurtownią (...) również w wyjaśnieniach G. M.. Wskazać przy tym należy, że Z. B. nie miał żadnego uzasadnionego powodu by pomawiać oskarżonego M. P., który był dla niego w zasadzie osobą obcą, nie pozostawał z nim w żadnym konflikcie, a złożenie wyjaśnień takiej treści w żaden sposób nie wpływało na polepszenie własnej sytuacji procesowej. Wyjaśnienia te w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym tworzyły spójną i logiczną całość i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.</p>	
	<p>Jako przydatne dla poczynienia ustaleń faktycznych były pozostałe zgromadzone w toku</p>	

	<p>całego postępowania dokumenty, których autentyczność, wiarygodność ani wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji i w przewidzianej przepisami formie, dowodów tych nie kwestionowały także strony w toku procesu, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.</p>		
<p><b>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia M. P.	<p>Wyjaśnienia niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (wyjaśnienia z dn. 08.05.2015r. k. 372) oraz zaprzeczył by wiedział, że transakcje z PHU (...) były fikcyjne (wyjaśnienia k. 370). Z ustaleń faktycznych, znajdujących potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego wynika, że w okresie od września 2012r. kiedy został pozbawiony</p>	

wolności jego brat P. P. (1) wystawiał on w imieniu (...) Stacja Paliw P. faktury VAT na rzecz PHU (...), które potwierdzały sprzedaż na rzecz tego podmiotu oleju napędowego, jak również otworzył rachunek bankowy na który wpływały środki pieniężne od PHU (...), które następnie zwracane były Z. B.. Wskazać należy przy tym, że M. P. w okresie, gdy P. P. (1) był pozbawiony wolności w całości przejął zadania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej firmy (...) Stacja Paliw P., w tym utrzymywał kontakty ze Z. B., któremu przekazywał faktury, jak również wypłacone z rachunku bankowego środki pieniężne. Zakładając, zatem że transakcje gospodarcze pomiędzy (...) Stacja Paliw P., a PHU (...) miały faktycznie miejsce to zakupem, a następnie sprzedażą oleju napędowego, jak również transportem musiałby zajmować się oskarżony, przy czym na taki fakt w żaden sposób nie wskazywał. Dodatkowo, przy założeniu, że sprzedaż paliwa faktycznie miała miejsce niezrozumiałym jest dlaczego M. P. – czemu nie zaprzeczał – zwracał Z. B. wypłacone w gotówce z osobistego rachunku bankowego środki pieniężne, które przy rzeczywistych

transakcjach gospodarczych stanowić by musiały zapłatę za sprzedany towar. Dodatkowo na fikcyjny charakter zdarzeń gospodarczych, jak również świadomość M. P., co do powyższego faktu wskazywał wprost Z. B., który wyjaśnił, że w okresie nieobecności P. P. (1) (jak się później dowiedział związanej z odbywaniem kary pozbawienia wolności) skontaktował się z nim M. P. i zadeklarował chęć kontynuacji współpracy mówiąc, że „wie o co chodzi i jest wtajemniczony w temat współpracy”, w ramach której wystawił osobiście od 15 do 20 „pustych faktur”, a rozliczenie za faktury przebiegało jak wcześniej z P. P. (1) (k. 249).

Zatem, w świetle zasad logicznego rozumowania twierdzenia oskarżonego o braku świadomości, co do fikcyjnego charakteru transakcji handlowych potwierdzonych wystawionymi osobiście, jak również P. P. (1) fakturami należało uznać za całkowicie niewiarygodne, stanowiące przejaw przyjętej przez oskarżonego linii obrony, której celem miało być złagodzenie odpowiedzialności karnej.

<p>faktury VAT</p>	<p>Dokumenty w postaci faktur sprzedaży wystawione przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- (...) Stacja Paliw P. na rzecz PHU (...)</li> <li>- PHU (...) na rzecz Hurtownia (...) były niewiarygodne, albowiem nie odzwierciedlały zdarzeń gospodarczych pomiędzy podmiotami w nich wskazanymi, natomiast stanowiły dowód w tym sensie, że pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych w sprawie obrazujących mechanizm podejmowanych działań mających na celu upozorowanie legalności przestępczego procederu.</li> </ul>		
	<p>wyjaśnienia P. P. (1)</p>	<p>P. P. (1) jako osobie najbliższej dla oskarżonego M. P. w niniejszej sprawie w związku z treścią art. 182 §1 k.p.k. przysługiwałoby prawo do odmowy składania zeznań w sprawie. Mając na uwadze, że P. P. (1) zmarł, jednocześnie respektując gwarancję, jaką daje art. 182 §1 k.p.k. należało uznać, że jego wyjaśnienia, co do których przysługiwałoby mu prawo do odmowy składania zeznań nie mogą stanowić materiału dowodowego w niniejszej sprawie.</p>	

<p><b>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</b></p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>1</p>	<p>M. P.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Istota przestępstwa z art. 299§1 k.k. polega na podejmowaniu działań zmierzających do wprowadzenia do legalnego obrotu gospodarczego lub finansowego pieniędzy lub innych środków płatniczych, papierów wartościowych, czy szerzej mienia pochodzącego z działalności przestępczej lub innych nielegalnych źródeł. Przedmiotem wykonawczym przestępstwa „prania brudnych pieniędzy” są więc środki płatnicze, papiery wartościowe i wartości dewizowe, a także prawa majątkowe oraz mienie pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Nie jest przy tym istotne, czy przedmioty te lub wartości majątkowe pochodzą bezpośrednio, czy pośrednio z czynu</p>			

zabronionego, tj. zostały uzyskane w wyniku obrotu korzyściami bezpośrednimi.

Zabronione zachowanie może polegać na przyjmowaniu, przekazywaniu lub wywozie za granicę, pomocy w przenoszeniu własności lub posiadania, a także na podejmowaniu innych czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia. Czynność „przyjmuje” oznacza faktyczne objęcie we władanie.

Typy czynów zabronionych określone w art. 299 k.k. mają charakter umyślny przy czym można je popełnić zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym.

Aby można było przypisać sprawcy umyślność, musi on obejmować świadomością wszystkie znamiona strony przedmiotowej, wynikające z art. 299 § 1 k.k. W szczególności musi więc być świadom tego, że środki (czyli tzw. brudne pieniądze), w stosunku do których podejmuje czynności określone w art. 299 § 1 k.k., pochodzą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, choć oczywiście nie jest

wymagane, aby znał jego kwalifikację prawną. Wystarczająca jest świadomość, że stanowią one przestępstwa, a więc czyny, za które grozi odpowiedzialność karnosądowa. Dla realizacji znamion z art. 299 k.k. nie jest konieczne działanie celem wprowadzenia „brudnych pieniędzy” do legalnego obrotu.

Jeszcze raz podkreślić należy, że zgodnie z art. 299 § 1 k.k., przedmiotem czynności wykonawczych ujętych w tym przepisie mogą być wyłącznie środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego. Zgodnie zaś z art. 115 § 1 k.k. czynem zabronionym jest zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej. Ustawodawca wyraźnie więc wskazuje, że źródłem pochodzenia wartości majątkowych stanowiących „brudne pieniądze” ma być zachowanie realizujące znamiona konkretnego typu czynu zabronionego pod groźbą kary. Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. nie jest więc wystarczające ustalenie,



że określone wartości majątkowe pochodzą z jakiegokolwiek czynności bezprawnej czy też nieujawnionego lub „nielegalnego” źródła. Nie jest także wystarczające w tym zakresie ogólne wskazanie, że korzyść majątkowa pochodzi z działalności przestępczej, jakiegoś bliżej nie określonego czynu zabronionego, czy też pewnej grupy przestępstw (np. przestępstw przeciwko mieniu czy oszustw podatkowych) bez sprecyzowania, o jaki konkretnie typ przestępstwa chodzi. W konsekwencji Sąd nie jest zwolniony z konieczności udowodnienia przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu pierwotnego (bazowego czynu niedozwolonego), które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania tej kwalifikacji (vide: wyrok SN z dn. 04.10.2011r., III KK 28/11, Prok.i Pr.-wkł. 2012/2/6).

M. P. został oskarżony o popełnienie przestępstwa z art. 299 §1 k.k. dla którego przestępstwo bazowe polegać miało na tym, że „podjął czynności, które mogły znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego

pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia lub orzeczenia przepadku środków płatniczych w postaci pieniędzy w kwocie 2.697.077,87 zł pochodzących z korzyści związanych z popełnianiem oszustw skarbowych polegających na podawaniu nieprawdy w deklaracjach składanych dla potrzeb podatku od towarów i usług”.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że P. P. (1) i M. P. w okresie od dnia 02 września 2012r. do dnia 27 listopada 2013r. wystawili w ramach prowadzonej przez P. P. (1) działalności gospodarczej Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowo Produkcyjne (...) Stacja Paliw (...) faktur sprzedaży VAT oleju napędowego na rzecz PHU (...), pomimo, że transakcje takie nie miały miejsca. Wystawione przez (...) Stacja Paliw P. faktury VAT zostały następnie zaewidencjonowane w księgach PHU (...), a Z. B. w składanych w Urzędzie Skarbowym w P. deklaracjach VAT-7 wynikający z powyższych faktur podatek VAT wykazywał jako podatek naliczony, stanowiący podstawę do odliczenia. Następnie Z. B. w ramach działalności PHU (...) wystawił faktury VAT na sprzedaż oleju

napędowego na rzecz innych podmiotów, m. in. na rzecz Hurtowni (...) z/s w S., które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a udokumentowana nimi sprzedaż oleju napędowego nie miała miejsca. Jednocześnie Z. B. w składanych w Urzędzie Skarbowym w P. deklaracjach VAT-7 wynikający z powyższych faktur podatek VAT wykazywał jako podatek należny.

Z uwagi na to, że faktury sprzedaży oleju napędowego wystawione przez PHU (...) Stacja Paliw z/s w P., Stacja Paliw P. dla PHU (...) były fakturami fikcyjnymi - nieodzwierciedlającymi rzeczywistych transakcji, Z. B. prowadzącemu działalność gospodarczą PHU (...) nie przysługiwało prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony zawarty w fakturach wystawionych przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P..

Zatem, w świetle regulacji zawartych w ustawie z dnia 11.03.2004r. o podatku od towarów i usług w zakresie podatku naliczonego, zadeklarowanie kwot nabyć i podatku naliczonego, wynikających z faktur nie dokumentujących rzeczywistych zdarzeń gospodarczych,

spowodowało ich zawyżenie. W myśl przepisów art. 86 ust. 1 i 2 pkt 1 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Kwotę podatku naliczonego stanowi suma kwot podatku określonych w fakturach otrzymanych przez podatnika z tytułu nabycia towarów i usług. Ze wskazanych przepisów wynika, że warunkiem odliczenia podatku naliczonego z faktury dokumentującej nabycie towaru jest faktyczne nabycie tego towaru. Jednocześnie zadeklarowanie przez podatnika w złożonych deklaracjach VAT-7 kwot obrotów i podatku należnego, wynikających z faktur, które nie dokumentują czynności podlegających opodatkowaniu, narusza przepisy art. 5 ust. 1 pkt 1 i art. 7 ustawy, powodując zawyżenie podatku należnego. Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, podlega m. in. odpłatna dostawa towarów na terytorium

kraju. Przez dostawę towarów, stosownie do treści art. 7 ust. 1 ww. ustawy, rozumie się przeniesienie prawa do rozporządzania towarami jak właściciel. Natomiast art. 29 ust. 1 ww. ustawy stanowi, że podstawą opodatkowania jest obrót, a obrotem kwota należna z tytułu sprzedaży, pomniejszona o kwotę należnego podatku. Skoro faktury wystawione przez PHU (...), nie dokumentują rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, to nie powstał obowiązek podatkowy po stronie podatku należnego, bowiem brak było czynności, które byłyby opodatkowane tym podatkiem.

Jak wynika z treści zarzutu i uzasadnienia aktu oskarżenia (k. 79) kwota 2.697.077,87 zł stanowi sumę podatku VAT wynikającego z faktur wystawionych przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. na rzecz PHU (...) w okresie od dnia 07.09.2012r. do 27.11.2013r., które zostały ujęte w rejestrach zakupu PHU (...) oraz wykazane jako kwota podatku naliczonego, o którą zaniżony został podatek należy wynikający z faktur VAT wystawionych przez PHU (...).

Raz jeszcze wskazać należy, że w świetle

wskazanych wyżej regulacji, z uwagi na fikcyjny charakter faktur wystawionych przez PHU (...), dokumentujących transakcje, które nie miały miejsca, nie powstał obowiązek podatkowy po stronie podatku należnego. To z kolei oznacza, że nie doszło do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego (kwota 2.697.077,87 zł), a w konsekwencji wystawienie przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. na rzecz PHU (...) faktur dokumentujących sprzedaż oleju napędowego pozostawało irrelevantne z punktu widzenia zobowiązań podatkowych z tytułu podatku VAT. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w decyzjach podatkowych wydanych przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w B. (...) (k. 988-1000) i (...) (k. 1002-1012), w których określenie zobowiązań w podatku VAT od wystawionych przez PHU (...) faktur sprzedażowych określone zostało w oparciu o art. 108 ustawy o podatku od towarów i usług, w świetle którego zdarzeniem rodzącym obowiązek zapłaty danej kwoty jest sam fakt wystawienia faktury, w której została wykazana kwota podatku. Jak wskazano w uzasadnieniu decyzji podatkowych,

wystawienie faktury, zgodnie z wolą ustawodawcy wyrażoną w art. 108 ustawy o podatku, od towarów i usług jest samoistną czynnością, rodzącą publiczno - prawny obowiązek zapłaty wykazanego w niej podatku (wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1997 r., sygn. akt I SA/Gd 451/96, LEX nr 31563). Obowiązek ten przyjmuje postać swoistej sankcji (wyrok NSA z 28 marca 1997 r., sygn. akt III SA 1814/95 LEX nr 31188). Sankcja polega na konieczności zapłaty kwoty wykazanej jako podatek należny, jeśli faktura została wystawiona (wprowadzona do obrotu), niezależnie od okoliczności, w których została wystawiona. Zobowiązanie podatkowe powstaje zatem, jednocześnie z powstaniem obowiązku podatkowego, w chwili wystawienia faktury z wykazaną w niej kwotą tytułem podatku od towarów i usług.

Ustalając zatem, że nie powstał obowiązek podatkowy po stronie podatku należnego, z uwagi na brak czynności, które byłyby opodatkowane tym podatkiem (dostawa towaru) nie doszło do zaniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur VAT

wystawionych na rzecz PHU (...) przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P.. W konsekwencji należało uznać, że brak jest przestępstwa bazowego, które zgodnie z zarzutem aktu oskarżenia polegać miało na podawaniu nieprawdy w deklaracjach składanych dla potrzeb podatku od towarów i usług poprzez zaniżenie kwot podatku należnego o kwoty podatku naliczonego, co prowadziło do uszczuplenia należności w podatku VAT, które to korzyści stanowiły przedmiot przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”.

Jednocześnie, jak już wyżej wskazano, pochodzenie korzyści z przestępstwa (czynu zabronionego) jest koniecznym znamieniem przestępstwa z art. 299 k.k. A contrario, pochodzenie korzyści z czynu nierealizującego znamion przestępstwa (czynu zabronionego – art. 115 § 1 k.k., odpowiednio przestępstwa skarbowego), mającego cechy bezprawności na gruncie innej gałęzi prawa (np. administracyjnego) nie wyczerpuje koniecznego znamienia, a tym samym zachowanie, nawet odpowiadające pozostałym znamionom przedmiotowym i podmiotowym z art. 299 k.k. nie stanowi tego



przestępstwa (vide: wyrok SA we Wrocławiu, z dn. 24.07.2019r., II AKa 1/19, Legalis nr 2242199).

W świetle ustalonego stanu faktycznego środki pieniężne przyjmowane przez oskarżonego M. P. na osobiste rachunki bankowe stanowiły faktycznie korzyść majątkową jaką uzyskiwały podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu olej smarowy i ceramiczny jako pełnowartościowy olej napędowy bez uiszczenia należności publicznoprawnych w zakresie podatku akcyzowego i opłaty paliwowej od uiszczenia, których podmioty te się uchylały. Oczywiście, jest bowiem, że wystawianie przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. faktur dokumentujące sprzedaż oleju napędowego na rzecz PHU (...) miało faktycznie na celu ilościowe rozliczenie oleju napędowego fakturowo sprzedawanego przez PHU (...) do innych podmiotów gospodarczych, w tym Hurtowni (...) z/s w S., a które to podmioty na podstawie tych faktur legalizowały wprowadzenie do obrotu oleju smarowego i innych produktów ropopochodnych jako pełnowartościowego oleju napędowego.

Zatem, PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. stanowiło jeden z podmiotów gospodarczych, którego działanie umożliwiło innym podmiotom wprowadzanie do obrotu bez uiszczenia należności publicznoprawnych w zakresie podatku akcyzowego i opłaty paliwowej oleju smarowego i ceramicznego jako pełnowartościowego oleju napędowego. Opisane wyżej działania, w ocenie Sądu w ustalonym stanie faktycznym wyczerpuje znamiona przestępstwa karnoskarbowego polegającego na uchylaniu się od opodatkowania w podatku akcyzowym i opłacie paliwowej i to ono w istocie stanowiło przestępstwo bazowe, z którego korzyści stanowiły przedmiot „prania brudnych pieniędzy”.

Jednocześnie wskazać należy, że Prokurator w uzasadnieniu aktu oskarżenia wprost wskazał, że „z zebranego materiału dowodowego nie wynika, żeby M. P. lub P. P. (1) wiedzieli, że faktury które wystawiają na firmę (...) legalizowały dostawy oleju smarowego lub innego produktu tego typu. Ocena zachowań M. i P. P. (1) mogła być więc dokonana z uwzględnieniem art. 5 §2 k.p.k., co prowadzi do wniosku, że mieli

oni świadomość tego, że na dalszym etapie obrotu gospodarczego nie będzie płacony należny podatek VAT wynikający z faktur, które zostały wystawione w ramach działalności P. P. (1)” (k. 78v-79). Powyższe oznacza, że Prokurator wskazując wprost na brak świadomości oskarżonego M. P., wskazał na niewypełnienie przez oskarżonego znamion strony podmiotowej, przestępstwa bazowego polegającego na uchylaniu się od opodatkowania w podatku akcyzowym i opłacie paliwowej przez podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu produkty ropopochodne jako pełnowartościowy olej napędowy (działanie w formie współsprawstwa ewentualnie pomocnictwa).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu nie było możliwe poczynienie odmiennych ustaleń faktycznych, w oparciu o które możliwe byłoby przyjęcie innego niż w zarzucie aktu oskarżenia przestępstwa bazowego, stanowiącego punktu wyjścia dla karnoprawnej oceny zachowania oskarżonego M. P. przez pryzmat przestępstwa z art. 299 §1 k.k. Takie działanie biorąc pod uwagę treść zarzutu, jak również jego uzasadnienie stanowiłoby w ocenie

Sądu wyjście poza granice aktu oskarżenia, jak również naruszało prawo oskarżonego do obrony.

Zakaz wyjścia poza granice oskarżenia oznacza niemożność orzeczenia poza ramami zdarzenia będącego przedmiotem oskarżenia. Oceny tej dokonuje się z punktu widzenia konkretnego zdarzenia faktycznego, którego dotyczy akt oskarżenia. Nie ma przy tym znaczenia przyjęta przez oskarżyciela kwalifikacja prawna czynu w akcie oskarżenia. O tym, czy sąd „zmieścił się” w granicach skargi, decyduje ostatecznie tożsamość zdarzenia historycznego objętego czynem przypisanym ze zdarzeniem historycznym zarzuconym przez oskarżyciela w akcie oskarżenia. Za elementy wyznaczające tożsamość zdarzenia historycznego należy przyjąć: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzuconego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny (vide: wyrok SA we Wrocławiu z dn. 21.11.2018r., II AKa 332/18). Jak

wynika z zarzutu aktu oskarżenia, zdarzeniem faktycznym stanowiącym przestępstwo bazowe dla przestępstwa „prania brudnych pieniędzy” było przestępstwo karnoskarbowe oszustwa polegające na podawaniu nieprawdy w deklaracjach składanych dla potrzeb od towarów i usług przez Z. B. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej PHU (...), a który to zarzut nie obejmował innych podmiotów gospodarczych wprowadzających do obrotu substancje ropopochodne jako pełnowartościowy olej napędowy, w związku z którą to działalnością doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnych w podatku akcyzowym i opłacie paliwowej. Tym samym nie można mówić o identyczności kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, jak i identyczności przedmiotu zamachu tj. uszczuplenia należności publicznoprawnych z tytułu podatku VAT. Wskazać należy również, że poczynienie ustaleń faktycznych odmiennych od treści zarzutu, co do przestępstwa bazowego, dodatkowo w sytuacji, w której Prokurator w uzasadnieniu aktu oskarżenia wskazuje wprost podstawy takiego jego sformułowania

naruszałoby prawo oskarżonego do obrony. Akt oskarżenia stanowi, bowiem dla oskarżonego nie tylko informację, co do zarzucanego mu czynu, ale również odnośnie poczynionych przez Prokuratora ustaleń faktycznych i ich interpretacji, stanowiących w konsekwencji podstawę sformułowania zarzutu. Zatem akt oskarżenia stanowi punkt wyjścia dla odpowiedniego ukierunkowania podejmowanych przez obronę kroków procesowych, w tym wniosków dowodowych i przedstawianej argumentacji i jest istotnym mechanizmem umożliwiającym efektywne prowadzenie obrony. Poczynienie, zatem przez Sąd odmiennych niż w akcie oskarżenia ustaleń pozbawiałoby w istocie oskarżonego i jego obrońcę możliwości obrony w zakresie okoliczności faktycznych dotyczących przestępstwa bazowego innego niż to opisane w akcie oskarżenia.

Reasumując, z uwagi na niepopelnienie przestępstwa bazowego wskazanego w akcie oskarżenia, warunkującego popelnienie przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”, jak również

niemożność dokonania odmiennych niż zarzucie ustaleń faktycznych odnoszących się do przestępstwa bazowego. Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego M. P. od strony przedmiotowej nie wypełniło znamion przestępstwa z art. 299 §1 k.k.

Strona przedmiotowa czynu zabronionego z art. 271 §1 k.k. polega na poświadczeniu w dokumencie nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne. Rozważane znamię czynnościowe oznacza stworzenie dokumentu stwierdzającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, bez względu na to, czy ma ono znaczenie na zewnątrz, czy tylko wewnętrznie.

Poświadczenie nieprawdy polega na wystawieniu dokumentu stwierdzającego okoliczności nieistniejące lub przeinaczające, bądź też na zatajeniu prawdy, którą należało stwierdzić. Poświadczenie może polegać na potwierdzeniu określonej treści samym podpisem na przedłożonym dokumencie o gotowej już treści, a także na sporządzeniu w całości albo w części dokumentu, następnie podpisanego. Poprzez rozważane poświadczenie

nieprawdy sprawca  
uprawniony do  
wystawienia określonego  
dokumentu wytwarza  
dokument autentyczny,  
jednakże o nieprawdziwej  
treści w zakresie  
okoliczności mającej  
znaczenie prawne. Dla  
bytu rozważanego  
przestępstwa nie jest  
istotne, kto faktycznie  
wykreował nieprawdziwą  
treść dokumentu,  
uprawniony-sprawca, czy  
też inna osoba. Istotne  
jest, iż wystawca  
dokumentu (sprawca)  
potwierdził prawdziwość  
fałszywej treści  
dokumentu.

Karalne jest wyłącznie  
poświadczenie nieprawdy  
co do okoliczności  
mającej znaczenie prawne.  
Za okoliczność mającą  
znaczenie prawne uznać  
należy taką, z której  
mogą wynikać jakieś  
konsekwencje w sferze  
czyichś praw lub  
obowiązków.

Podmiot czynu  
zabronionego z art.  
271 § 1 k.k.  
wskazany jest konkretnie,  
a zatem przepis  
ten określa przestępstwo  
indywidualne. Sprawcą  
tego przestępstwa może  
być wyłącznie  
„funkcjonariusz publiczny  
lub inna osoba  
uprawniona do  
wystawienia dokumentu”.  
Chodzi zatem o każdą  
osobę uprawnioną do  
wystawienia dokumentu.



Wskazana cecha indywidualna sprawcy poświadczenia nieprawdy zależna jest od indywidualnych okoliczności konkretnej sprawy. W rozważanym przepisie chodzi o poświadczenie nieprawdy w dokumencie, do którego wystawienia w zakresie swoich kompetencji upoważniony był sprawca owego poświadczenia.

Czyn zabroniony z art. 271 §1 k.k. można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim albo z zamiarem ewentualnym.

Przepis art. 271 §3 k.k. określa typ kwalifikowany przestępstwa z §1, poprzez określone działanie kierunkowe sprawcy, w postaci celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Korzyścią majątkową jest przysporzenie majątku lub uniknięcie strat. Korzyścią majątkową jest nie tylko korzyść sprawcy, lecz także innej osoby (art. 115 § 4 k.k.).

Przekładając powyższe uwagi na grunt analizowanego przypadku stwierdzić należy, że osobą upoważnioną do wystawienia dokumentów postaci faktur VAT w ramach PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. był P. P. (1) jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą. Obowiązek

ten, a co za tym idzie uprawnienie wynikało z art. 106 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług (w brzmieniu obowiązującym w chwili wystawiania faktur). Wskazać należy jednakże, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie sądowym nie tylko nie budzi wątpliwości, ale utrwalony jest pogląd, że możliwe jest przypisanie osobie odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne, nawet wtedy, gdy sama nie spełnia cech indywidualizujących podmiot takiej odpowiedzialności.

Niewątpliwie przepis art. 271 § 1 k.k. odnosi się do wypadków, w których czyn jest wykonywany przez podmiot mający wymagane przez ustawę cechy, natomiast cech tych nie mają osoby współdziałające. Do odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne wystarczy, gdy osoby te wiedzą, że osoba wykonująca czyn ma cechę wymaganą przez ustawę. Wypada zauważyć, że nie tylko możliwe jest, ale i obligatoryjne, przypisanie osobie współdziałającej odpowiedzialności karnej na równi ze sprawcą głównym wypełniającym znamię przestępstwa indywidualnego.

Odpowiedzialność w takiej sytuacji można ponieść

– w zależności od okoliczności faktycznych sprawy – zarówno w formie współsprawstwa, pomocnictwa, czy też podżegania (vide: wyrok SN z dn. 24.01.2019r., IV KK 460/17). Zgodnie z art. 106b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 710) do wystawienia faktury zobowiązany jest „podatnik”, bez bliższego już sprecyzowania dalszych wymagań formalnych co do tego, kto w imieniu owego „podatnika” może ją wystawić. Zatem to sam „podatnik”, akceptując wystawioną w jego imieniu fakturę, poprzez choćby wprowadzenie jej do obrotu gospodarczego czy przedstawianie do rozliczeń podatkowych, decyduje o „uprawnieniu” (w rozumieniu art. 271 § 1 k.k.) do jej wystawienia osoby ją podpisującej (vide: postanowienie SN z dn. 29.06.2017r., III K.K. 237/17, Legalis 1682031).

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, że M. P. miał pełną świadomość istniejącego po stronie P. P. (1) uprawnienia do wystawiania faktur VAT, dodatkowo wiedział, że P. P. (1) jako podatnik, w pełni akceptował wystawione i podpisane przez niego faktury, co jest równoznaczne z

możliwością przypisania oskarżonemu co do zasady odpowiedzialności za przestępstwo indywidualne z art. 271 §1 k.k.

Jednocześnie wystawione na rzecz PHU (...) faktury były fikcyjne i nie dokumentowały żadnych zdarzeń gospodarczych obejmujących sprzedaż przez PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. oleju napędowego. Wystawiając fikcyjne faktury VAT oskarżony niewątpliwie potwierdzał w nich okoliczności mające znaczenie prawne tj. zaistnienie zdarzeń gospodarczych polegających na sprzedaży paliw płynnych, co z kolei w przypadku zaistnienia zdarzenia gospodarczego rodziło obowiązki podatkowe zarówno u wystawcy, jak i odbiorcy faktury.

M. P. działał z zamiarem bezpośrednim – chciał bowiem poświadczyć nieprawdę w dokumentach, wiedząc, że dokumentowane w ten sposób transakcje nigdy nie miały miejsca. Jednocześnie zdawał sobie sprawę, że jest osobą do tego uprawnioną.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że P. P. (1) od każdej wystawionej faktury otrzymywał prowizję (5 gr od litra), a zatem

przyjąć należało, że oskarżony M. P. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla innej osoby, co uzasadniało przyjęcie kwalifikacji z art. 271§3 k.k.

Art. 273 k.k. penalizuje zachowanie polegające na użyciu dokumentu określonego m. in. w art. 271 k.k. tj. dokumentu poświadczającego nieprawdę. Użycie dokumentu oznacza wszelkie posłużenie się nim zgodnie z jego przeznaczeniem, czyli w celu wykorzystania wiążącego się z nim prawa lub w celu wykazania innemu podmiotowi wynikających z treści dokumentu: dowodu prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne [ T. Razowski, w: J. Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna, s. 1017].

Czyn zabroniony z art. 273 k.k. można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim albo z zamiarem ewentualnym. Dla przyjęcia umyślnej realizacji znamion czynu zabronionego z art. 273 k.k. wystarczająca jest świadomość, iż dokument, którego się używa, zawiera poświadczenie nieprawdy. Nie jest natomiast niezbędna także wiedza o tym, w jakich okolicznościach doszło do sporządzenia

tego poświadczenia (vide: wyrok SA w Warszawie z dn. 15.02.2017r., II AKA 446/16).

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że M. P. za wiedzą i zgodą P. P. (1) w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej PHU (...) z/ s w P., Stacja Paliw P. wystawiał poświadczające nieprawdę faktury VAT na rzecz PHU (...), a następnie przedmiotowe faktury, jak również poświadczające nieprawdę faktury wystawione przez P. P. (1) przekazywał Z. B., a ten ewidencjonował je w rejestrach zakupu PHU (...). Bezspornym, jest o czym była mowa powyżej, że oskarżony miał pełną świadomość, że dokumenty poświadczały nieprawdę, co do okoliczności mającej znaczenie prawne tj. dokonania transakcji handlowych, które w rzeczywistości nie miały miejsca.

Działanie oskarżonych przybrało formę współsprawstwa.

Współsprawstwo polega na tym, że dwie lub więcej osób, działając w porozumieniu, realizuje czyn zabroniony, przy czym owo porozumienie musi nastąpić przed lub w trakcie tej realizacji, jego forma jest dowolna, a istotę wyczerpuje uzgodnienie popełnienia wspólnie

przestępstwa. Działanie takie ma miejsce zarówno wówczas, gdy każda ze współdziałających osób realizuje znamiona czynu zabronionego, jak i wówczas, gdy dokonują przestępstwa według uzgodnionego podziału ról, ale wykonywana przez każdego z nich czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia czynu (vide: wyrok SN z dn. 19.06.1978 r., OSNKW 1978, poz. 110).

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że P. P. (1) i M. P. w ramach PHU (...) z/s w P., Stacja Paliw P. niejako „na zlecenie” Z. B. wystawiali na rzecz PHU (...), a następnie przekazywali poświadczające nieprawdę faktury VAT, które dokumentowały zakup oleju napędowego, a następnie stanowiły podstawę wystawienia faktur sprzedażowych dla innych podmiotów, jak również stanowiły uzasadnienie dla dokonywania przepływów pieniężnych na rachunkach bankowych M. P.. Po dokonaniu przelewu środków przez Z. B. wypłacane one były z rachunków bankowych przez M. P., a następnie przekazywane przez niego bezpośrednio Z. B., bądź P. P. (1), który po potrąceniu należnej prowizji zwracał je w gotówce Z. B. Każdorazowo mechanizm działania i cel był taki sam tj. wytworzenie

dla Z. B. fikcyjnej dokumentacji księgowej, jak również wykazanie legalności przepływu środków pieniężnych na rachunkach bankowych M. P..

Zatem, dla oddania pełnej zawartości kryminalnej należało przyjąć kumulatywną kwalifikację czynu jako wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 271 §1 i 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.

Wystawianie fikcyjnych faktur i posługiwanie się nimi odbywało się regularnie i niewątpliwie objęte było z góry powziętym zamiarem, albowiem następowało każdorazowo „na zamówienie” Z. B., a jego celem było wyłącznie wytwarzanie dokumentów źródłowych potwierdzających fikcyjne zdarzenia gospodarcze, a więc dokonane zostało w warunkach czynu ciągłego w rozumieniu art. 12 k.k.

Jednocześnie nie zachodziła żadna okoliczność, która powodowałaby, że możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem przez oskarżonego byłaby chociażby ograniczona. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem oceny i analizy Sądu, pozwolił na przypisanie



oskarżonemu M. P. winy za zarzucany mu czyn, nie znajdując żadnych okoliczności wyłączających winę i bezprawność.			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			

<p>4. <b>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</b></p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. P.	1	1	<p>Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- to, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a nadto złożył wyjaśnienia, które były przydatne dla ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia oceny zasadności stawianego mu zarzutu,</li> <li>- dotychczasową niekaralność za przestępstwa,</li> </ul> <p>zaś za okoliczności obciążające:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li>- postać zamiaru - oskarżony działał bowiem w zamiarze bezpośrednim,</li> <li>- działanie w warunkach czynu ciągłego,</li> <li>- fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona określone w dwóch przepisach karnych; wprowadzie koncepcja kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy</li> </ul>

			<p>zakłada, że karę wymierza się na podstawie jednego najsurowszego przepisu, jednakże wyczerpanie przez każdy czyn także znamion określonych w innym przepisie, powinna stanowić okoliczność obciążającą przy wymiarze kary.</p> <p>Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu, za przypisane mu przestępstwo - na podstawie art. 271 §3 k.k. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.</p>
M. P.	1	1	<p>Ponieważ oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (korzyść majątkowa jaką uzyskał P. P. (1)), Sąd uznał za celowe orzeczenie obok kary pozbawienia wolności także kary grzywny, w wysokości dostosowanej z jednej strony do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego, a z drugiej strony do stanu posiadania i możliwości zarobkowych, co przemawiało, za ustaleniem stawki dziennej kary grzywny na poziomie zbliżonym do minimalnego.</p>
M. P.	2	1	<p>Nie bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że na gruncie kodeksu karnego stosowanie bezwzględnych kar izolacyjnych jest</p>

ostatecznością, zaś ustawodawca dał prymat wolnościowym środkom oddziaływania karnego.

W ocenie Sądu, zatem oskarżony M. P. zasługiwał na zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Warunkowe zawieszenie wykonania kary jest instytucją stosowaną przede wszystkim ze względu na osobę sprawcy. Merytorycznie najistotniejszym warunkiem jej orzekania jest dodatnia prognoza, oparta na właściwościach i warunkach osobistych sprawcy oraz na jego dotychczasowym sposobie życia. Przez warunki osobiste rozumieć należy cechy charakteru sprawcy, jego temperament, zdolność do samokrytyki, wrażliwość sumienia. Warunki osobiste to warunki środowiskowe, w których sprawca żyje. Warunki i właściwości osobiste wskazują na stabilność dodatniej lub ujemnej postawy sprawcy i określają prognozę kryminologiczną.

Oskarżonego nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku którego tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może wdrożyć go

do przestrzegania norm porządku prawnego. M. P. nie był dotychczas karany co biorąc pod uwagę jego wiek wskazuje, że przestrzega zasad porządku prawnego, a popełniony przez niego czyn miał charakter incydentalny. Za powyższym przemawia również fakt, że od czasu popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu minęło ponad osiem lat, w czasie których nie wszedł w konflikt z prawem, a obecnie prowadzi ustabilizowany tryb życia.

Powyższe okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, przemawiały za uznaniem, że przypadku oskarżonego M. P. zachodzą podstawy warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu w przypadku oskarżonego na pierwszy plan należy wysunąć cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzona kara ma osiągnąć, a mianowicie uświadomić mu konieczność przestrzegania porządku prawnego, prowadzenia przykładowego trybu życia, co stanowić będzie punkt wyjścia dla osiągnięcia przez niego stabilizacji życiowej.

Sąd stanął zatem na stanowisku, że należy

dać oskarżonemu szansę na naprawienie swoich błędów, mając również nadzieję, że wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie dla niego wystarczającą przestrogą przed ponownym wchodzeniem w konflikt z prawem. Tym samym, Sąd uznał, że w przypadku oskarżonego zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie będzie aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą.

Pamiętać przy tym należy, że w przypadku popełnienia przez oskarżonego w okresie próby kolejnego przestępstwa lub nie wywiązywania się przez niego z nałożonych przez Sąd obowiązków będzie on musiał ponieść konsekwencje tego postępowania i liczyć się z możliwością zarządzenia wykonania kary orzeczonej niniejszym wyrokiem. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonego od podejmowania zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, czego skutkiem będzie nieuchronne osadzenie w zakładzie karnym.

Jednocześnie wskazać należy, że orzekając o warunkowym zawieszeniu

			<p>wykonania kary pozbawienia wolności, w myśl art. 4 §1 k.k., Sąd zastosował ustawę obowiązującą w chwili popełnienia czynu jako względniejszą dla sprawców, albowiem kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania pozwala na zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary tylko w zakresie kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku (poprzednio 2 lata).</p> <p>Ustalając jednocześnie okres próby na okres pięciu lat Sąd uznał, że jest on konieczny do weryfikacji pozytywnej prognozy kryminologicznej i w związku z tym orzekł go w maksymalnym jego wymiarze.</p>
5.	<b>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</b>		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.	<b>inne zagadnienia</b>		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym			

do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę	
<b>7. KOszty procesu</b>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3	Na podstawie art. 627 k.p.k., art. 624 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dn. 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w części tj. kwotę 1.500 zł stanowiącą opłatę sądową, w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.
<b>7. Podpis</b>	
Poznań, dnia 28 marca 2022r. sędzia Izabela Dehmel	

## ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
  - obrońcy
  - prokuratorowi
3. Za 14 dni lub z apelacją.



Poznań, dn. 28.03.2022r.

sędzia Izabela Dehmel